

SVĚTOVÁ BESTSELLEROVÁ AUTORKA

NORA ROBERTS

ÚKRYT

Nezáleží, před čím utíkáš,
ale kdo tě pronásleduje.

KIOKAN

Copyright © 2020 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu HIDEAWAY
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press
přeložila Sonia Tobiášová
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-463-2

Mé rodině, spřízněné pokrevně i srdcem

ČÁST I.

ZTRACENÁ
NEVINNOST

Na dcerách záleží.

J. M. Barrie

*Malé dítě miluje každého, přátele. Je plné něhy až do
chvilé, kdy se mu něco zlého stane.*

Flannery O'Connor

Kapitola 1

Big Sur 2001

Když Liam Sullivan ve věku devadesáti dvou let zemřel pokojně ve spánku po boku své ženy, s níž prožil šedesát pět let, celý svět plakal.

Oplakával odchod ikony.

Narodil se v nuzné chalupě v irské vesnici Glendree v hrabství Clare jako sedmé a nejmladší děcko Seamuse a Ailish Sullivanových. V dětství poznal, co je hlad, nikdy nezapomněl na chuť matčina chlebového pudinku – nebo úder její tvrdé dlaně, pokud si to zasloužil.

O nejstaršího bratra a strýce přišel v první válce a oplakal sestru, jež zemřela v osmnácti při porodu druhého dítěte. Věděl, jak bolí záda při orbě s koněm jménem Moon; uměl ostříhat ovci, podojit krávu či zabít jehně a postavit kamennou zeď.

Po celý život vzpomínal i na rodinné večery u krbu – na vůni pálené rašeliny, andělský hlas matky, když zpívala, a na otcův úsměv, když ji pozoroval a doprovázel na housle.

A taky na tanec.

Sám Liam si občas zpěvem vydělal pár pencí v hospodě, kde místní nad pivem rozmlouvali o farmaření a politice. Jeho jasný tenor dokázal obměkčit nejedno srdce a jeho hbité taneční kroky mnohé rozveselit.

Toužil však umět víc než orat či dojit a vydělat víc než pár pencí v hostinci.

Krátce před sedmnáctými narozeninami z domova odešel a spolu s mnoha dalšími přetrpěl cestu za oceán v přeplněném podpalubí. Když bouře loď rozhoupala a vzduch se naplnil pachem zvratků a děsu, děkoval Liam Bohu za svou železnou konstituci.

Trávil čas psaním dopisů, jež chtěl odeslat domů, hned jak se vylodí, nebo cestujícím zvedal náladu zpěvem a tancem. Zažil i flirt a několik prvních polibků s dívkou s vlasy jako len. Jmenovala se Mary a putovala z Corku do Brooklynu, kde se měla stát služebnou v lepším domě.

S Mary po boku konečně vystoupil z lodi, nadechl se čerstvého vzduchu a zíral na kamennou dámu s pochodní v ruce. Pochopil, že teprve teď jeho život skutečně začíná.

Tolik barev, zvuků a pohybu, tolik lidí na jednom místě! Tohle nebyl jen vzdálený, ale docela jiný svět.

Jeho nový svět.

Nastoupil jako řezník-učeň u bratra své matky Michaela Donahuea v konzervářenské čtvrti. Strýcova rodina ho vřele přijala, dostal postel v pokoji se dvěma bratránkami, a třebaže zvuky a pachy jatek nesnášel, na živobytí si vydělal.

Stále však snil o něčem lepším.

A to něco poprvé zahlédl, když část těžce vydělané mzdy vyměnil za lístky do biografu. Při pohledu na kouzelný svět stříbrného plátna docela zapomněl na zvuky jatek i na pěknou Mary na vedlejším sedadle. Tady měl před očima všechno, co si člověk může přát. Opojně obrazy s krásnými ženami a mužnými hrdiny, fantazie plné dramatu i radosti. Když se probral ze zasnění a rozhlédl se, uviděl užaslé tváře publika, slzy dojetí, slyšel smích a potlesk.

Tohle je ta pravá potrava pro hladovějící, pomyslel si, hřejivá poduška a světlo ve tmě pro všechny poničené duše.

A tak se rok po tom, co z paluby poprvé zahlédl newyorské panorama, vydal na západ.

Na cestě se živil příležitostnou prací a neustále žasl nad rozlohou nové země, její mnohotvárností a proměnlivostí. Spal na polích, ve stodolách nebo v kůlnách u hospod, kde si na postel vydělal zpěvem.

Jednu noc strávil i ve vězení po ostřejší výměně názorů v místě zvaném Wichita.

Naučil se naskakovat na vlaky a vyhýbat se policajtům a – jak později opakoval v mnoha interview – užil si jízdu svého života.

Když téměř po dvou letech dorazil k velkému bílému nápisu HOLLYWOODLAND, přísahal si, že tady konečně najde slávu a bohatství.

Zpočátku se protloukal díky své bystrosti, silným pažím a hlasu. Uměl se lidem vmluvit do přízně, najít si práci na stavbách. Při ní si často prozpěvoval, přehrával známé scény z filmů a učil se všemožné přízvuky, které cestou na západ zaslechl.

Nástup zvukového filmu totiž všechno změnil. Hvězdy němé éry, které měly příliš ostré nebo nevýrazné hlasy, často rychle zapadly.

Liamova chvíle přišla, když ho při stavbě zvukového studia uslyšel zpívat režisér – a to právě melodii z chystaného muzikálu.

Liam dobře věděl, že hlavní mužská hvězda zpívat neumí a že režisér hledá nový hlas. Stačilo být tedy ve správnou chvíli na správném místě, aby se oním hlasem stal právě on.

Jeho tvář se sice na plátně neobjevila, ale zpěv publikum zaujal a otevřel mu dveře dál.

Brzy dostal roličku, v níž poprvé na plátně řekl několik vět.

Jedna drobná šance střídala druhou jako stavební kameny, k nimž mohl přidat pilnou práci, talent a nezdolnou energii Sullivanových. Venkovský kluk z Clare tak brzy získal první smlouvu a agenta, s nímž mohl ve Zlatém věku Hollywoodu zahájit kariéru pro několik dalších desetiletí i generací.

Pak potkal svou Rosemary – okouzující a žádanou Rosemary Ryanovou – s níž zazářil v muzikálu, jednom z pěti filmů, které spolu natočili. Filmové studio schválně přizívalo klepy společenských rubrik, což v jejich případě vlastně nebylo třeba.

Vzali se sotva rok od chvíle, kdy se poprvé setkali, a líbánky strávili v rodném Irsku – u Sullivanů i u nevěstiny rodiny v Mayo.

Brzy si nechali postavit výstavný dům v Beverly Hills, narodil se jim syn a později dcera.

Koupili rovněž pozemek v Big Sur, protože stejně jako v jejich případě šlo o lásku na první pohled, a letní sídlo

s výhledem na oceán nazvali Sullivanovo doupě. Nejprve tam jezdili spíše odpočívat, během let se však stal jejich skutečným domovem.

Jejich syn Hugh podědil herecký talent a jako první z generace slavných Sullivanů vyrostl na plátně z dětské hvězdy v hlavního mužského protagonistu. Dcera Maureen si zvolila kariéru na newyorské Broadwayi.

Hugh se stal otcem jejich prvního vnoučete krátce předtím, než jeho žena a láska jeho života zemřela při letecké katastrofě; vracela se z natáčení v Montaně.

Když měl vnuk Aidan dojem, že v blondaté krásce Charlottě Dupontové našel ženu svých snů, oženil se ve velkém stylu, jak bylo v rodině zvykem (exkluzivní fotografie zveřejnil i časopis *People*), a koupil pro ni haciendu v Holmby Hills. Z tohoto svazku vzešla pravnučka Liama a Rosemary – Caitlyn.

Caitlyn Ryanová Sullivanová ze čtvrté generace hollywoodských hvězd se rázem stala miláčkem publika, když jako sotva dvouletá zazářila v roli šibalského batolete hledajícího tatínka ve filmu *Will Daddy Make Three?*.

Její výkon podle recenzí prý dokonce zastínil oba hlavní představitele, což zahrnovalo i její matku, a to v jistých kruzích přece jen vzbudilo pohoršení.

Mohlo jít o její první a poslední dětskou roli, ale dědeček se ji rozhodl obsadit znovu v šesti letech, a tak si zahrála prozíravou Mary Kate ve snímku *Donovan's Dream*, kdy se před kamerou sešla s otcem, dědou, pradědem a prababičkou.

Natáčelo se šest týdnů v Irsku a Kate své repliky odříkávala s irským přízvukem, jako by se v Irsku narodila.

Pro Liama byl tento po všech stránkách úspěšný film filmem posledním. V jednom z rozhovorů ke konci života, usazený pod kvetoucí švestkou a zahleděný na nekonečný oceán, prohlásil podobně jako Donovan v onom filmu, že jeho sen se naplnil. Natočil prý krásný film se ženou, která stála šedesát let po jeho boku, a zahrál si v něm se synem, vnukem a pravnučkou, sluníčkem Cate.

Filmování pro něj bylo celoživotním dobrodružstvím, jak se vyjádřil, a tímto počinem ho příjemně završil.

Za chladného, jasného únorového odpoledne, tři týdny po jeho smrti, sezvala Rosemary na Big Sur rodinu a pár přátel, aby na Liama a jeho radostný život společně zavzpomínali.

Oficiální pohřeb za přítomnosti významných osobností se konal krátce předtím v Los Angeles, a tak šlo jen o jakési přátelské setkání.

I tady došlo na proslovy, veselé historky z natáčení, ale i na slzy. Přitom si užili hudby, jídla a pití a děti si dosyta vyhrály.

Rosemary, s vlasy jako sníh na vrcholcích nedalekých Santa Lucias, se poněkud znaveně usadila u velkého krbu ve společenské místnosti. Měla odtamtud výhled na děti venku, kterým chlad při hře vůbec nevadil, a taky na moře za nimi.

Když se k ní přišel posadit syn, vzala ho za ruku. „Možná si řekneš, že jsem starý blázen, Hughu, ale pořád ho tady cítím, jako by seděl vedle mě,“ ozvala se s nepatrným irským přízvukem, jaký míval i její manžel.

„Jak bych mohl, když to mám taky tak?“

Rosemary s praktickým krátkým sestřihem se k němu natočila a v zelených očích jí zajiskřilo. „Tvoje sestra Maureen by asi kroutila hlavou. Jak jsem vůbec mohla porodit tak střízlivě uvažující děvče?“

Vzala si šálek s čajem, který jí syn podával, a povytáhla obočí. „Jestlipak je v něm trocha whisky?“

„Vím přece, co máš ráda...“

Rosemary usrkla trochu čaje a povzdechla si. Pak se zadívala synovi do tváře. Jak je podobný svému otci, pomyslela si. Její chlapec, zatraceně pohledný Ir. Už měl sice vlasy prokvetlé stříbrnými nitkami, ale oči stále zářivě modré.

„Já vím, že jsi těžce nesl ztrátu Livvy, tak náhlou a krutou. Pořád ji vidím v naší Caitlyn – a nejen pokud jde o vzhled, ale taky v její radosti, umanutosti, v tom světle, co v ní je... Asi zase plácám.“

„Ale ne, vidím to podobně. Když se zasměje, jako bych slyšel Livvy. Je to naše sluníčko.“

„Jako byla pro mě a pro tvého otce. Jsem ráda, žes po dlouhých letech samoty našel Lily – tak dobrou mámu jejím dětem a babičku pro naši Cate.“

„Já taky.“

„A protože to tak vyšlo, i naše Maureen, její děti a vnoučata jsou spokojení, učinila jsem rozhodnutí...“

„Jaké?“

„O tom, jak strávím zbytek života. Miluju tenhle dům,“ dodala šeptem. „Ten pozemek a krajinu. Znáám je už dobře v každém světle a v každém období. Vždyť víš, že jsme dům v L.A. neprodali vlastně jen ze sentimentálních důvodů nebo proto, aby bylo kde bydlet, když pracujeme ve městě...“

„Chceš ho snad prodat teď?“

„Ne, i k němu se váže spousta milých vzpomínek. Ještě máme dům v New Yorku, který připadne Maureen, tak se chci zeptat, o který stojíš ty? O tenhle, nebo o ten v Los Angeles? Potřebuju to vědět, než odjedu do Irska.“

„Na návštěvu?“

„Napořád. Počkej,“ zarazila ho, když chtěl něco namítnout. „Žila jsem sice v Bostonu od deseti let, ale v Irsku mám pořád rodinu a tvůj otec taky.“

Syn položil ruku na její a pohybem hlavy ukázal na děti za oknem. „Rodinu máš i tady.“

„Jasně. Tady, v New Yorku, v Bostonu, v Clare a v Mayo, a teď už dokonce i v Londýně. Bože, to jsme se ale rozrostli, vid’?“

„Rozhodně ano.“

„A doufám, že mě všichni někdy přijedou navštívit. Ale teď si přeju být právě tam, v Irsku, v tom tichu a zeleni.“

Pousmála se a mrkla na něj. „Stařenka, co peče tmavý chleba a plete šály.“

„Vždyť péct ani plést neumíš!“

„Ha,“ plácla ho po ruce. „Ale budu mít dost času se to naučit, i když jsem stará! Takže: Já vím, že s Lily domov máte, ale je na čase se podělit, jak se říká. Bůhduť, jak se nám s Liamem podařilo shromáždit takový majetek jen tím, že jsme dělali, co nás bavilo.“

„Talent,“ prohodil syn a jemně se prstem dotkl její hlavy, „a taky chytrost.“

„Ty nám asi nechyběly. A tak teď můžu rozdávat. Já stojím o tu hezkou chatu, co jsme koupili v Mayo. Takže co ty, Hughu? Beverly Hills, nebo Big Sur?“

„Chci tenhle. Ty víš, že tady to miluju. Ani ses nemusela ptát,“ dodal, když se na něj matka usmála.

„No ano, znám tě dobře. Tak domluveno – je tvůj. Víím, že se o něj budeš dobře starat.“

„To jistě, ale...“

„Neodmlouvej, už jsem se rozhodla. Já přece víím, že sem budu moct kdykoli přijet na návštěvu, což mám taky v plánu. Ale trávíli jsme tady s tvým otcem krásné roky a chci, abyste v tom pokračovali.“

Plácla ho po ruce a ukázala ven, kde malá Cate právě předváděla, jak umí chodit po rukou. „Podívej, taková pěkná budoucnost. Jsem moc vděčná, že jsem k tomu pomohla.“

Zatímco Cate bavila své mladší sestřenky, její rodiče se v hostinském pokoji pustili do hádky.

Charlotte s vlasy staženými do drdolu přecházela sem tam po místnosti a lodičky značky Louboutin klapaly jako netrpělivé prsty. Divoká energie, která na ní Aidana dřív tolik vzrušovala, se náhle zdála únavná.

„Krucí, Aidane, já už chci pryč!“

„Však pojedeme. Zítra odpoledne, jak jsme se domluvili.“

Charlotte se prudce otočila, pevně semkla rty a v očích se jí zaleskly zlostné slzy. Jemné zimní světlo, procházející prosklenými dveřmi, se jí třpytilo ve vlasech.

„Mám toho po krk, copak to nechápeš? Nevidíš, že mám nervy na pochodu? Proč sakra musíme ještě na tu společnou snídani? Nestačí, že jsme s nimi včera večeřeli a strávili tu celý dnešek? A předtím pohřeb! Nekonečný pohřeb. Kolik historek o slavném Liamovi podle tebe ještě snesu?“

Kdysi věřil, že Charlotte pevné vazby jeho velké rodiny chápe, později doufal, že je chápat začne, ale oběma už bylo jasné, že je jen snáší.

Dokud je snášet nepřestala.

Unavený do morku kostí si alespoň natáhl nohy a zkřížil je v kotnících. Kvůli nové roli si nechal narůst vousy, které ho svědily a obtěžovaly.

Nesnášel je a svoji ženu v tu chvíli taky.

Ještě nedávno měl dojem, že se hádkám konečně naučili předcházet, a náhle se zase ocitli na šikmé ploše. „Je to důležité pro babičku, tátu, pro mě i zbytek rodiny.“

„Tvoje rodina mě sežere zaživa!“

Otočila se na patě a dramaticky rozhodila pažemi. Tolik divadla kvůli pár hodinám navíc, pomyslel si Aidan.

„Už jen jedna noc, Charlotto, a na večeri nás tu zůstane jen pár. Zítra touhle dobou už budeme doma. Jsou tu přece pořád hosti, i teď bychom měli být dole a věnovat se jim.“

„Tak ať se o ně stará babička. Nebo tvůj otec nebo ty! Proč se aspoň já nemůžu vrátit domů dřív?“

„Protože je to tátovo letadlo a dohodli jsme se, že poletíme všichni společně. Ještě chvíli bychom snad mohli držet spolu, ne?“

„Kdybychom měli vlastní letadlo, nemusela bych tady trčet!“

Aidan cítil tepavou bolest za očima. „Vážně s tím musíš zase začínat? A právě teď?“

Charlotte pokrčila rameny. „Nikomu bych nechyběla.“

Aidan na ni zkusit zapůsobit úsměvem. Už věděl, že jeho žena reaguje mnohem líp na lichotky než přisnost. „Mně ano.“

Povzdechla si, ale úsměv mu oplatila.

A byl to ten úsměv, při němž poskočí srdce každému chlapovi.

„Já vím, že jsem otravná...“

„No ano, ale moje.“

Krátce se zasmála a běžela se mu schoulit na klín. „Omlouvám se, zlato. Teda skoro. Víš, že mi to tady vždycky nahánělo husí kůži. Je to tak izolované od světa, že z toho mám klaustrofobii, i když to asi zní divně.“

Věděl, že hladit ji po vlasech, které si pečlivě upravila, by byla chyba, a tak ji jen zlehka políbil na spánek. „Já to chápu, ale je to jen do zítřka. Vydrž to prosím, ještě jeden večer – kvůli babičce, tátovi i mně.“

Charlotte sykavě vydechla, štouchla ho do ramene a předvedla mu svůj pověstný rozzlobený výraz – našpulené rty a blankytné oči s přimhouřenými řasami. „Ale za to si určitě něco hezkého zasloužím, ne?“

„Co třeba prodloužený víkend v Cabo?“

Charlotte vzrušeně vydechla a popadla ho oběma rukama za bradu. „Myslíš to vážně?“

„Ještě mám dva týdny volno, než začneme natáčet.“ Přejel si rukou po vousech. „Pár dní na pláži si můžeme dovolit. Cate bude taky nadšená.“

„Ta přece musí do školy, Aidane.“

„Tak vezmeme i její domácí učitelku.“

„A co takhle?“ Charlotte se k němu přitiskla celým tělem, stále ve smutečných šatech, a objala ho. „Cate by mohla strávit prodloužený víkend s Hughem a Lily, což by se jí taky moc líbilo, a my bychom si užili jeden druhého v Cabo.“ Políbila ho. „Jen my dva. Nemyslíš, že bychom taky potřebovali být někdy sami?“

Asi má pravdu, pomyslel si Aidan. Na manželství je třeba pracovat. Cate opouštěl vždycky nerad, ale pro jednu to snese. „Myslím, že se to dá zařídit.“

„Super! Hned napíšu Grantovi, jestli by mi příští týden nedal trochu do těla. Musím mít perfektní tělo do plavek.“

„To už přece máš.“

„Miluju tvoje lichotky. Ale uvidíme, co řekne můj drsný trenér. Jú!“ Seskočila mu z klína. „Musím taky na nákupy!“

„Právě teď musíme oba zpátky dolů.“

Po tváři jí přelétl rozmrzelý výraz, ale ovládla se. „No dobře, máš pravdu. Tak já si jen upravím obličej.“

„Ten je rozkošný jako vždycky.“

„Sladký manžel...“ Ukázala na něj cestou k zrcadlu, ale pak se zarazila. „Díky, Aidane. Ty poslední dva týdny nebyly pro nikoho z nás lehké – všechny ty vzpomínkové akce

a sešlosti... Jestli na pár dní vypadneme, moc nám to prospeje. Hned budu dole.“

Zatímco se její rodiče usmířovali, Cate venku organizovala hru na schovávanou jako poslední bod programu končícího dne. Na tu se všechny děti vždy těšily. Měla přísná pravidla a taky bonusové body.

Teď se mládež dohodla, že schovat se smějí pouze venku – protože několik rodičů bylo proti jejich pobíhání po domě – ten, kdo piká, dostane bod za každého nalezeného a první nalezený se postaví k pikole. Kdyby mu bylo méně než šest let, smí si vzít při hledání někoho na pomoc.

A pokud by někoho třikrát za sebou nenašli, dostane deset bonusových bodů.

Cate se na hru celý den připravovala, a tak už věděla, že ji vyhraje.

Jakmile jedenáctiletý Boyd začal jako první odpočítávat, vyrazila tryskem mezi stromy. Boyd byl z New Yorku a navštěvoval Big Sur s babičkou jen párkrát do roka, proto pozemek tak dobře neznal.

Cate si navíc už předem vybrala dobré místo, kde se ukrýt.

Ještě stihla zvednout oči v sloup, když zahlédla pětiletou sestřenku Avu, jak leze pod stůl zakrytý bílým ubrusem. Tam ji Boyd přece najde za pár minut.

Málem se zastavila, aby Avě poradila lepší místo, ale pak běžela dál. Tady si musí každý poradit sám!

Většina hostů už odešla, nebo se k odchodu chystala. Přesto se mnoho dospělých stále pohybovalo v patiu, kolem venkovních barů nebo posedávalo u ohnišť. Když si Cate uvědomila, proč se všichni sešli, znovu ji bodlo u srdce.

Měla praděda moc ráda. Vždycky si našel chvíli na nějakou historku a v kapse nosil citronové bonbony. Moc plakala, když jí tatínek přišel říct, že děda odešel do nebe. I on měl slzy v očích, když ji utěšoval, že děda prožil dlouhý, šťastný život a všichni na něj budou vzpomínat.

Vzpomněla si na repliku z filmu, kde spolu hráli. Usazený na kamenné zídce s pohledem upřeným do dálky pronesl:

„Náš život je poznamenaný dobrými i zlými činy, děvenko. Co uděláme, jsou takové stopy, podle nichž nás druzí posuzují a na které později vzpomínají.“

Cate vzpomínala na jeho objetí a citronové kapsle. Proběhla kolem garáže a mířila do ohrazené zahrady. Ještě stále slyšela hlasy z teras a dvorků. Musí až k velkému stromu. Vyšplhá na třetí větev, skryje se za kmenem ve voňavém listí a tam ji nikdo nenajde!

Černé vlasy jí v běhu poletovaly. Chůva Nina jí je ráno po stranách sepnula sponkami s motýlky, aby jí nepadaly do tváře. Jasně modrýma očima vzrušeně tékala po okolí, když proběhla kolem chaty pro hosty, od níž vedly schody dolů na malou pláž a bazén s výhledem na moře.

Dopoledne si ještě musela obléknout šaty, aby vypadala důstojně, později se ale převlékla do svetru a džín, které jí Nina připravila. Na svetr sice musela dávat pozor, ale kalhoty směla trochu umazat.

„Já to vyhraju,“ šeptala si pro sebe, když se chytla spodní větve kalifornského vavřínu a růžovou teniskou se zapřela o kmen.

Zaslechla nějaké kroky, ale věděla, že to ještě nemůže být Boyd. Přesto se jí srdce leknutím sevřelo.

Když se otočila, uviděla muže ve stejnokroji číšníka se světlými vlasy staženými do culíku. Na očích měl sluneční brýle, které odrážely světlo.

Zazubila se a přitiskla si prst na rty. „Ššt, hrajeme na schovku.“

Také se na ni usmál. „Nechceš vysadit?“ prohodil a přistoupil blíž.

Cate pocítila ostrou bolest ze strany na krku a ohnala se, jako by se chtěla zbavit nějakého hmyzu.

Hned na to se jí zatmělo před očima a pak už necítila vůbec nic.

Muž jí během několika sekund ucpal ústa a svázal nohy a ruce. Spíš jen pro jistotu, dávka ji měla uspat na několik hodin.

Nevážila skoro nic, a jako chlap v plné síle by k připravenému vozíku snadno odnesl i dospělou ženu.

Schoval ji v rychlosti do skříně servisovacího vozíku a ten dotlačil k připravené dodávce. Vyjel s ním po rampě nahoru a zabouchl dveře.

Během pár minut už sjížděl po silnici vinoucí se kolem soukromého poloostrova. Kód u bezpečnostní brány vytukal rukou v rukavici. Když se otevřela, odbočil k dálnici číslo 1.

Odolal pokušení stáhnout si falešné vousy a paruku.

Ještě chvíli s tím krámem na hlavě vydrží, nejede přece daleko. A to děcko za deset miliónů bude mít pod zámek v luxusní chatě, jejíž majitelé zrovna odjeli na Maui, ještě než se po něm doma začnou shánět.

Když sjel z dálnice a začal stoupat k místu, kde si nějaký prachatý pitomec nechal na skále postavit drahý víkendový dům, začal si pískat veselou melodii.

Všechno šlo přece jako po másle!

Viděl, že jeho parťák netrpělivě přechází po terase v patře chaty. Další pitomec, napadlo ho.

Vždyť mají všechno vychytané. Holku budou držet v limbu, ale pro jistotu si nechají masky. A za pár dní z nich taky budou pracháči, děcko se vrátí k zasraným Sullivanům a on se pod jiným jménem vydá do Mosambiku, aby si užil slunce ve velkém stylu.

Zastavil s dodávkou vedle chaty, která ze silnice nebyla vidět, a tak se nemusel obávat, že by tam auto někdo pod stromy zahlédl.

Než stihl vystoupit, parťák seběhl dolů.

„Máš ji?“ vydechl.

„Jasně, kruci, to byla hračka.“

„Víš jistě, že tě nikdo neviděl? Co když...?“

„Ježíši, Denby, uklidni se.“

„Řeklo se žádná jména,“ zasyčel Denby v černých brýlích a začal se rozhlížet, jako by měl z lesa někdo vyběhnout.

„Mohla by nás slyšet.“

„Je v limbu. Honem s ní nahoru do pokoje, ať se můžu zbavit těch fousů. Potřebuju pivo.“

„Musím pro masku. Nejsi doktor a nemůžeš přesně vědět, jak moc holka spí.“

„Tak fajn, ale hoď sebou. Mně stačí tohle.“ Přejel si rukou po vousech.

Denby se po chvilce vrátil v masce klauna a řehtal se na celé kolo. „Jestli se probudí, než ji přeneseme, nejspíš hned omdlí hrůzou.“

„Trochu vyděsit ji neškodí, aby spolupracovala, čubka jedna bohatá.“

„Jasně. Sice nejsi Tim Curry, ale myslím, že to postačí.“

„Je nahoře všechno připravené?“ zeptal se a hodil si dítě přes rameno.

„Jistě. Všechna okna jsou na zámek. Pořád je z nich výhled na okolní hory, ale ten si asi moc neužije, když ji držíme v limbu,“ řekl Denby, když vcházel za parťákem do luxusní haly.

Vtom se parťákovi z telefonu na opasku ozvala skladba *The Mexican Dance* a Denby nadskočil. „Krucinál, Grante!“

Grant Sparks se jen zachechtal. „Právě jsi řekl mé jméno, chytráku.“ Vynesl Cate do patra a otevřel dveře do pokoje s klenutým stropem. „A zůstaň v klidu,“ dodal, „to je jen textovka od méj kočky.“

Onen pokoj zvolili hlavně proto, že neměl okna v průčelí a byl propojený s koupelnou. Grant shodil dítě na postel se sloupky a laciným povlečením, které narychlo koupili a zase ho plánovali odnést.

Koupelnu potřebovali proto, aby děcko nemuseli vodit na záchod, případně po něm uklízet nepořádek. Špinavé povlečení se hodí do pračky a na místo přijde zpět to původní. Až bude po všem, vytáhnou jen hřebíky ze zámků na oknech a nikdo nepozná, že v chatě vůbec byli.

Grant se rozhlédl a spokojeně přikývl, že Denby odstranil všechno, co by ta holka mohla použít jako zbraň nebo k vytlučení okna. Kdyby na to měla sílu. Což sice pod vlivem drogy nebylo pravděpodobné, ale proč riskovat?

„Odšrouboval jsi všechny žárovky?“

„Všechny do jedné.“

„Super, jen ať je hezky ve tmě. Tak do toho, přeřízni jí pouta a vyndej roubík. Až se probere a bude chtít na záchod, nemusí se podělat do postele. Bouchat na dveře a křičet si tady může, jak chce.“

„Jak dlouho asi bude spát?“

„Pár hodin. Pak jí přineseme trochu vylepšenou polívku a ta ji uspí na celou noc.“

„A kdy jim chceš zavolat?“

„Až se setmí. Vždyť jí ještě ani nezačali hledat. Děcka si totiž hrála na schovku, přesně podle plánu, a ona mi vběhla přímo do náruče.“

Grant plácl Denbyho po zádech. „Snadný jak facka. Dodělej to tady a hlavně nezapomeň zamknout. Já si konečně můžu sundat tuhle maškaru.“ Stáhl si z hlavy paruku i sítku pod ní a odhalil nakrátko ostříhané tmavé vlasy. „A pak pojedou na pivo.“

Kapitola 2

Hosté se rozešli. V domě zbyla v podstatě jen rodina, a tak se Charlotte povinně posadila k Rosemary a zapředla hovor s Lily i Hughem. Neustále si přitom připomínala, že když se vynasnaží, odměna bude stát za to.

A že se snažit musela. Lily se sice tvářila jako velká herečka, protože ji párkrát nominovali na Oscara (ale nikdy ho nedostala!), a přesto dávala Charlottě neustále najevo svoji nelibost.

Krucí, nepřátelství z ní přímo sálalo, jen co se Charlotte k té čarodějnici s pitomým jižanským přízvukem přiblížila.

Ale ona taky uměla hrát a dobře. A tak se usmívala, když se Lily ochraptěle čemusi smála, i když jí ten smích přišel stejně falešný jako její proslulé rudé vlasy.

Charlotte popíjela combo, které Hugh namíchal u baru. Aspoň že Sullivanovi uměli připravit dobré pití.

Rozhodla se tedy usmívat, popíjet a tvářit se, že ji další historika o svatém Liamovi skutečně zajímá.

Musela prostě ještě chvíli vydržet.

Když slunce kleslo nad oceán, vběhly do domu děti. Špinavé, hlučné a hladové jako vždycky.

Bylo třeba umýt jim ruce a obličeje, v některých případech je převléknout, aby vůbec mohly ke stolu. Ty starší si směly vybrat film, na který se podívají v domácím kině, ty mladší chuťvy uloží, aby dospělí mohli v klidu povečeřet.

Chuťvy v kuchyni dětem připravovaly dohodnutá jídla – musely dbát na to, že některé trpí alergií nebo nesnáší laktózu, jiné je vychované ve veganské rodině.

Nina zvedla hlavu od krájení ovoce a v rychlosti děti přepočítala. Usmála se na Boyda, který se nenápadně natáhl pro jeden pečený brambor.

„Caitlyn snad nemá hlad?“

„To nevím,“ pokrčil rameny a ochutnal omáčku. „Ale ona nevyhrála. Možná to bude tvrdit, ale je diskvalifikovaná.“ Protože jeho chuťva měla práci s malou sestrou, rychle si vzal ještě sušenku, i když to měl před večeří zakázané. „Nepřišla, když jsme volali, že už se nehraje, takže to neplatí.“

„Ona se s vámi nevrátila?“

Kluk bleskově zhltnul sušenku, aby nemusel poslouchat výčitky chuťvy – jako by vůbec nějakou potřeboval!

„Nikdo ji nenašel, takže bude tvrdit, že vyhrála, ale nevyhrála. Možná se schovala někde v domě, a to by byl podvod. Prostě má smůlu – nevyhrála.“

„Caitlyn přece nepodvádí.“ Nina si otfela ruce a vydala se svoji svěřenkyni hledat.

Zašla do jejího pokoje, jestli si tam nezaběhla na záchod. Nahlédla do jiných pokojů a v rychlosti prošla celé horní patro. Některé dveře zůstaly zamčené, a tak vyšla na zastřešenou terasu a zavolala Cate jménem – spíš netrpělivě než starostlivě.

Sešla po můstku k bazénu po straně domu, po chvíli se vrátila a vydala se do zahrady.

Věděla, že Cate zahradu obehnanou zdí miluje, a tak ji prošla až dozadu do malého sadu a neustále volala.

Slunce sklouzlo níž a stíny se prodloužily. Nina Torezová byla děvče z L.A. a venkov v ní vzbuzoval nedůvěru. Začala si představovat jedovaté hady, kojoty, pumy, dokonce i medvědy, a její volání bylo stále naléhavější.

Hloupost, napomínala se v duchu. Cate je jistě v pořádku, jen v tom velkém domě někde usnula nebo...

Nina se rozběhla k domku pro hosty. Vrazila dovnitř a znovu volala Cate jménem. Pak se prosklenou stěnou chaty zadívala na oceán a hlavou jí prolétly všechny zlé možnosti, jak mohl malou holku pohltnout.

Vzpomněla si, že Cate miluje malou pláž dole, seběhla po schodech k moři a znovu volala, zatímco ji lachtani rozvalení na skalách pozorovali znuděnými očima.

Vydala se zpět, aby prohledala ještě kůlnu u bazénu a zahradní altán. Zaběhla do domu, mrkla do malého kino-sálu, do obývacího a také do šatny a do komor.

Vyřítla se zadním vchodem a u garáže křikla: „Caitlyn Ryan Sullivanová! Hned se ukaž, bojím se o tebe!“

A pak pod velkým stromem našla sponku s motýlkem, kterou dívence ráno sepnula ty její krásné vlasy.

To nemusí nic znamenat, řekla si, když sponku stiskla v dlani. Cate běhala, skákala, dělala přemety – mohla jí vypadnout.

V duchu si to opakovala na cestě zpět k velkému domu. Už se slzami v očích otevřela hlavní dveře a málem se srazila s Hughem.

„Nino, co se děje, proboha?“

„Já nemůžu... nemůžu... Pane Hughu, nemůžu nikde najít Cate. Mám jen tohle.“

Ukázala mu sponku a už se naplno rozplakala.

„Ale no tak, neboj se. Jistě se jen někam zatoulala. Společně ji najdeme.“

„Oni si hráli na schovávanou.“ Nina se začala viditelně chvět, když ji Hugh vedl do pokoje, kde se shromáždila

většina rodiny. „Já... já jsem šla jen pomoci Marii s malou Circi a s miminkem. Ona... ona si hrála venku s dětmi, tak jsem na chvíli zašla dovnitř.“

Charlotte, usazená u druhého koktejlu, zvedla hlavu, když vešli, a zděsila se: „Proboha, Nino, co se děje?“

„Hledala jsem všude, ale nemůžu ji najít. Nemůžu Catey najít!“

„Nejspíš je nahoře ve svém pokoji...“

„Ne, madam, tam jsem byla. Hledala jsem všude, volala jsem ji. Cate je hodná holka. Vždycky se ukáže, když ji volám a je znát, že o ni mám strach.“

Aidan vyskočil. „Kde jsi ji naposled viděla?“

„Když začali hrát na schovávanou, asi před hodinou nebo déle. Byla venku s ostatními, a tak jsem šla dovnitř pomáhat s mrňaty. Pane Aidane...“

Ukázala mu sponku. „Tohle jsem našla u velkého stromu u garáží. Dnes ráno jsem jí tou sponkou sepnula vlasy.“

„My ji najdeme. Charlotto, zajdi znova nahoru. Prohlédni obě patra.“

„Pomůžu vám.“ Lily se zvedla a s ní i její dcera.

„My prohledáme přízemí.“ Hughova sestra pohlédla Charlottu po paži. „To se jistě vysvětlí.“

„Mělas ji hlídat!“ vykřikla Charlotte.

„Paní Charlotto...“

„Ale no tak,“ snažil se Aidan uklidnit ženu. „Nina přece nemusí Cate sledovat neustále, zvlášť pokud si hraje se všemi ostatními.“

„Tak kde teda je?“ křikla Charlotte hystericky, vyběhla z místnosti a začala dcerku volat.

„Pojďte se mnou, Nino.“ Rosemary natáhla ruku k chůvě. „Muži to prohledají venku, prolezou každý kout, a my ostatní v domě.“

Rosemary se pokusila o úsměv, který však nedosáhl k očím. „A až ji najdeme, dostane co proto!“

Víc než hodinu potom všichni pobíhali po domě a pozemku, prolézali všechny přístavky a kůlny. Lily shromáždila děti

a vyptávala se, kde Cate viděly naposledy. Všechny potvrdily, že při hře na schovávanou, kterou sama Cate navrhla.

Lily s rudými vlasy rozvířenými po usilovném hledání vzala Hughu za ruku. „Myslím, že bychom měli volat policii.“

„Policii?!“ vykřikla Charlotte. „Moje dítě! Mojí holčičce se něco stalo! Má padáka, ta neschopná ženská za to může! Aidane, proboha, Aidane!“

Chtěla se vrhnout k manželovi, když vtom zazvonil telefon. Hugh si dlouze vydechl a šel ho zvednout.

„Sullivanova rezidence,“ ohlásil se.

„Jestli chcete holku zpátky, sežeňte deset milionů v neoznačených bankovkách. Pokud zaplatíte, vrátí se brzy v pořádku domů. Pokud se spojíte s policií nebo s FBI, zemře. Neblokujte tuhle linku. Ozvu se znovu s dalšími instrukcemi.“

„Počkat. Musím s ní...“

Ale telefon už ohluchl.

Odložil ho a zděšeně pohlédl na syna. „Někdo Cate unesl.“

„Ach, bože dobrý! Kde je?“ vykřikla Charlotte. „Aidane, musíme pro ni hned zajet.“

„Tak to otec asi nemyslel, že ne?“ S těžkým srdcem k sobě Charlottu přitiskl a zadíval se na Hughu.

„Chtějí deset milionů.“

„O čem to kruci mluvíte?“ Charlotte se pokusila vyprostit z manželova náručí. „Deset milionů za... Ty... Ona... Naši holčičku někdo unesl?“

„Musíme volat policii,“ opakovala Lily.

„Ano, ale měli byste vědět, že... On říkal, že jí ublíží, pokud to uděláme.“

„Ublíží? Vždyť je to ještě dítě. Moje holčička,“ rozvzlykala se Charlotte s tváří na Aidanově rameni. „Ach bože, jak se to mohlo stát? To Nina! Ta čubka v tom má jistě prsty. Já ji zabiju!“

Odstrčila Aidana a prudce se obrátila k Lily. „Nikdo nebude volat policajty. Nedovolím, aby mé holčičce ublížili. Je to *moje* dítě! Ty peníze přece seženeme.“ Popadla Aidana vztekla za košili. „Jsou to jen prachy, tady jde o naši Cate! Řekni jim, že zaplatíme. Dej jim všechno, o co si řeknou, jen ať nám ji vrátí.“

„Neboj se, neboj, dostaneme ji zpátky,“ snažil se ji uklidnit Aidan.

„Tady nejde o peníze, Charlotto,“ ozval se vyděšený Hugh a promnul si obličej. „Co když zaplatíme a oni jí stejně ublíží...? Potřebujeme s tím pomoci.“

„Co když?“ Otočila se k němu tak prudce, až se jí pečlivě sepnuté vlasy uvolnily a rozlétly po ramenou. „Neřekl snad, že jí ublíží, když nezaplatíme nebo když zavoláme poldy? To nemůžeme riskovat. To nedovolím.“

„Mohli by ten hovor třeba vystopovat,“ namítl Aidan. „Nebo možná zjistit, kdo a jak ji odtud odvezl.“

„Možná?!“ vyjekla Charlotte, jako když škrábneš nehtem po tabuli. „Tak málo pro tebe znamená?“

„Znamená pro mě všechno.“ Aidan se musel posadit, aby se mu nepodlomily nohy. „Měli bychom si to promyslet. Zjistit, co je nejlepší pro Cate.“

„Musíme ho poslechnout, Aidane. Dát jim, co chtějí. Proboha, jde o naše dítě.“

„Já to výkupné seženu,“ ozval se Hugh. Pohlédl do uplakaných Charlottiných očí a pak do vyděšených Aidanových. „Unesli ji z domu mého otce, který mi matka chce darovat, musím to zaplatit já.“

Charlotte se mu se vzlyknutím vrhla do náruče. „Nikdy ti to nezapomenu... Určitě to dobře dopadne. Proč by jí ubližovali, když dostanou, co chtějí, ne? Já ji chci hlavně zpátky. Chci zpátky svoji holčičku.“

Lily zareagovala na Hughův pohled, když se ho Charlotte držela jako klíště. „Pojď, odvedu tě na chvíli nahoru. Miranda se zatím postará o děti,“ kývla na svou nejmladší dceru. „Pust jim třeba nějaký film a řekni někomu, ať Charlottě zaneše nahoru trochu čaje, ano? Všechno dobře dopadne,“ dodala ještě a vedla Charlottu z pokoje.

„Já chci zpátky svou holčičku.“

„Já vím, já vím.“

„Postavte na kávu,“ nařídila Rosemary a posadila se.

Byla bledá ve tváři, ale stiskla ruce v klíně a narovнала se v zádech. „Musíme dát hlavy dohromady.“

„Obvolám pár lidí a začnu shánět ty peníze. Ne,“ zaražil Hugh Aidana na odchodu, „nech to na Lily, ona se o ni postará. Musíme si promluvit. Nejen o penězích a o tom, jak ji mohli odvézt. Jsou to očividně amatéři, a to mě dost děsí.“ „Proč si to myslíš?“ chtěl vědět Aidan.

„Deset milionů v hotovosti, Aidane? Jasně, že je nějak seženu, ale jak chtějí takový balík peněz převážet? To přece není praktické ani rozumné. Profici by měli účet, našli by způsob, jak to provést čistěji.“

Všichni v pokoji začali mluvit jeden přes druhého, rozčileně a vyděšeně zvyšovali hlasy, dokud se Rosemary opět pomalu nezvedla. „Tak dost!“ Autorita matky rodu všechny rázem umlčela. „Viděl někdo z vás deset milionů pohromadě? Hugh má pravdu, stejně jako v tom, že bychom měli volat policii. Jenže...“ Zvedla prst, než mohli všichni spustit nanovo. „Jenže tohle je na Aidanovi s Charlottou. I když máme Catey všichni moc rádi, je to jejich dcera. My s Hughem seženeme peníze, to je zase náš úkol,“ obrátila se k synovi. „Je to pořád můj dům, takže jdeme do otcovy kanceláře a postaráme se o to.“

„Charlottě zanechte čaj,“ dodala na odchodu. „A nejlíp taky prášek na spaní. Při její nátuře a rozrušení by jí mohlo pomoci, když se trochu prospí.“

„Zajdu za ní s čajem, ale prášky má svoje,“ řekl Aidan. „Zkusím ji přesvědčit, aby si odpočinula, a taky aby mi dovolila zavolat policajty. V tom s vámi souhlasím. Kdyby se ale Catey něco stalo...“

„Jedno po druhém.“ Rosemary k němu přistoupila a uchopila ho pevně za paže. „My s tvým tátou seženeme peníze a budeme se řídit tím, na čem se s Charlottou dohodnete.“

„Babi.“ Vzal ji za ruce a přitiskl si je k tvářím. „Ona je moje všechno. Kolem ní se točí můj svět.“

„Já to vím, hlavně buď silný. A my s Hughem jdeme pro ty parchanty sehnat peníze.“

Cate se pomalu probouzela. Bolela ji hlava, a tak stiskla pevně víčka a schoulila se do klubíčka. V hrdle ji páliło a žaludek se jí stahoval, jako by měla každou chvíli zvracet.

Ne, to nesmí. Zatoužila po Nině, po tatínkovi nebo mamince, prostě po někom, kdo by zařídil, aby to přešlo.

Otevřela oči do tmy. Něco nebylo v pořádku. Najednou jí bylo opravdu zle, jenom si nemohla vzpomenout, kdy to začalo.

I postel se jí zdála podivná – tvrdá se škrábavým prostěradlem. Spala sice v mnoha různých postelích – jednu měla u dědy a babičky Lily, jednu u druhých prarodičů, jednu taky u...

Náhle si uvědomila, že pradědeček už není. Sešli se přece v jeho domě na vzpomínkové akci. Děti si mohly hrát venku – na honěnou, na cirkus, na schovávanou a...

Ten člověk u její schovávačky pod stromem. Copak snad spadla?

Cate se prudce posadila na posteli a místnost se s ní zatočila. Zavolala Ninu. Ať spala kdekoli, Nina byla vždycky nablízku. Když její oči přivykly přítmi, nic se jí v pokoji nezdálo povědomé. Slezla tedy z postele a v nejasném světle hvězd a srpku měsíce našla dveře.

Nešly otevřít, a tak na ně zabouchala a začala volat chůvu.

„Nino! Nemůžu ven, je mi špatně. Nino! Tati, prosím. Mami, pusťte mě ven!“

Muži za dveřmi si nahráli její křik, a teprve pak dveře odemkli.

Rozlétly se tak prudce, až Cate srazily na zem. V prudkém světle z chodby uviděla tvář klauna s vyceněnými zuby.

Zaječela, ale on se jen zachechtal.

„Tady tě nikdo neuslyší, ty káčo, tak koukej zmlknout, nebo ti ulomím ruku a sežeru ji.“

„Klid, Pennywise.“

Hned za ním se objevil vlkodlak. Nesl tác, prošel kolem, zatímco se pozadu sunula dál ode dveří, a položil tác na postel.

„Tady máš polévku a mléko. Všechno pěkně sníš a vypiješ, nebo tě tady kámoš podrží a já ti to naliju do krku.“

„Já chci tatínka!“

„Ó, ona chce tatínka,“ zašklebil se znova ten, co si říkal Pennywise. „To je smůla, protože tatku jsem už rozsekal na kousky a hodil prasatům.“

„Dej pokoj,“ usadil ho vlkodlak. „Tak jasný, mrňousi? Všechno sníst a koupelna je tamhle. Když budeš hodná a nena-děláš tu svinčik, za pár dní se vrátíš k tátovi. Ale jestli ne, ublí-žíme ti, a to si nepřej.“

Cate pocítila nával strachu i zlosti. „Ty nejsi opravdový vlkodlak. Ty neexistujou. Je to jen maska.“

„A ty myslíš, že jsi chytrá, co?“

„Jo.“

„A co tohle?“ Pennywise sáhl za opasek a vytáhl zbraň. „To už ti připadá opravdový? Chceš ji okoštovat?“

Vlk na něj zavrčel. „Klid, povídám. A ty...“ Zavrčel i na Cate. „Ty koukej všechno sníst, nebo se vrátím, a začnu ti lámat prsty jeden po druhém. Když poslechněš, za pár dní jsi doma a můžeš si tam zase hrát na princeznu.“

Pennywise se sehnul, popadl ji za vlasy, trhl jí hlavou dozadu a přitiskl jí hlaveň k hrdlu.

„Nech toho, ty pitomej klaune.“ Vlkodlak ho chytil za rameno, ale Pennywise ho setřásl.

„Potřebuje dostat lekci. Chceš vědět, co se stane malým čubkám, když odmlouvají? Řekni, ‚Ne, pane.‘ Dělej!“

„Ne, pane.“

„A teď sněz večeři.“ Pak vyběhl z pokoje.

Cate se roztřásla a začala vzlykat.

„Ježíši, prostě sněz polévku,“ zabručel vlkodlak, „a hlavně buď zticha.“

Odešel a zamkl za sebou.

Podlaha studila, a tak se Cate přesunula zpět na postel. Neměla tam peřinu, a tak se dál chvěla chladem. Možná měla trochu hlad, ale o jejich polévku nestála.

Jenže taky se bála, že se ten chlap v masce klauna vrátí, zláme jí prsty nebo ji opravdu zastřelí. Přála si jen, aby tu byla Nina a něco jí zaspívala, aby jí tatínek přišel vyprávět

pohádku nebo maminka předvedla nové šaty, které si ten den koupila.

Určitě ji všichni hledají. A až ji najdou, strčí ty lidi napořád do vězení.

To ji poněkud uklidnilo, a tak vzala lžici a nabrala si trochu polévky. Nevoněla dobře a už první sousto mělo podivnou příchut.

Tohle nemůže jíst. Proč vlastně pořád opakovali, aby všechno snědla? Zamračila se a znovu k polévce a ke sklenici s mlékem přičichla.

Možná v tom je nějaký jed. Zachvěla se a promnula si paže, aby se trochu zahřála a uklidnila. Jed by nedával smysl. Ale stejně to chutnalo divně. Viděla už dost filmů, kde padouchové dávali lidem něco do jídla. Jen proto, že ji unesli, se ještě nemusela chovat hloupě. Ani ji nesvázali, jen ji zavřeli.

Chtěla se rozběhnout k oknu, ale zarazila se. Tiše, hlavně tiše. Pomalu a po špičkách došla k oknu. Neviděla nic než černý les a obrysy kopců. Žádná světla, ani domy.

Ohlédla se ke dveřím a pak se pokusila okno otevřít. S bušícím srdcem našla západky, aby je odemkla, ale nahmátla v nich hřebíky.

Zmocňovala se jí panika, a tak zavřela oči a zkusila zhluboka dýchat. Maminka se zajímala o jógu a někdy cvičily spolu. Dýchej, správně a pomalu.

Mysleli si, že je hloupá. Že je malé hloupé děcko, ale to teda není. Nebude jíst polévku a pít mléko, nejspíš do toho dali nějaké drogy.

Místo toho vzala misku a sklenici a opatrně je zanesla do koupelny. Všechno vylila do záchodu a vyčurala se, protože už opravdu musela, a nakonec spláchla.

Až se ti dva vrátí, bude předstírat, že tvrdě spí. To dokáže, je přece herečka, ne? A rozhodně ne hloupá, takže si lžici schová pod polštář.

Netušila, kolik je hodin, nebo jak dlouho předtím spala. Oni jí totiž, teda jeden z nich, musel něco píchnout. Ale ona

si počká. Počká, až si přijdou pro ták, a bude doufat, že si nevěšimnou, že chybí lžice.

Snažila se už neplakat, i když to bylo těžké. Potřebovala vymyslet co dál a nikdo přece nemohl pořádně myslet, když u toho brečel.

Trvalo to dlouho, než zase přišli. Tak dlouho, že málem doopravdy usnula. Pak ale zaslechla cvaknutí zámku a dveře se otevřely.

Dýchej, pomalu a klidně. Netiskni víčka moc silně a nešku-bej sebou, kdyby se tě dotkl. Už jsi přece párkrát předstírala, že spíš. Jednou jsi obelstila i chůvu, když sis ještě tajně chtěla číst v posteli.

Náhle se ozvala hudba a Cate sebou málem trhla. Ten muž – ten vlkodlak, který ji chtěl vysadit na strom, poznala ho po hlase – tiše zaklel, ale přijal hovor a nasadil docela jiný tón.

„Ahoj, lásko,“ řekl, „voláš z mobilu té pitomé chůvy, že? Kdyby ho poldové chtěli vidět, bylo by to na ni. Fajn, fajn. Jak to jde? No jistě, je v pořádku, zrovna na ni koukám. Spí jako mimino.“

Zostrá dloubl Cate do žeber, ale ona se nepohnula. „Tak to je dobře. Jen v tom pokračuj a nezklamej mě. Zavolám jim znova tak za půl hodiny. Ty víš, že já taky, lásko. Ještě pár dní a bude to v suchu. Už se nemůžu dočkat.“

Cate uslyšela šustění a jeho kroky, jak odcházel.

„Idioti,“ uchechtl se přítom. „Lidi jsou vážně idioti. A ženský největší.“

Nakonec za ním zaklaply dveře a zámek.

Cate se nehýbala. V duchu počítala dvakrát do stovky, než se odvážila pootevřít oči.

Toho chlapa už neviděla ani neslyšela, ale raději dál pravi-delně oddechovala.

Pomalou se posadila a nahnátla pod polštářem lžici. Co nejtíseji došla k oknu. Jednou s dědečkem vyráběli ptačí budku, a tak se naučila, jak zatloukat, ale i vytahovat hřebíky.

Použila lžici, ale ruce se jí brzy začaly lepit potem. Málem ji upustila a znovu se rozplakala. Potom si lžici i ruku otřela

do kalhot a zkusila to znovu. Nejdřív se zdálo, že se hřebík nepohnul, ale pak měla dojem, že ano, a tak zabrala silněji.

Už už měla pocit, že ho dostane ven, když se náhle venku ozvaly hlasy. Vyděšeně se přikřčila a na zemi hlasitě oddechovala, což nedokázala ovládnout.

Slyšela startovat auto, poté zvuk pneumatik na štěrk a nakonec bouchly domovní dveře. Jeden odjížděl, druhý zůstal. Opatrně vykoukla oknem a ještě zahlédla koncová světla.

Možná by měla počkat, až budou oba v domě, jenže měla hrozný strach. A tak zařala zuby a znovu zaútočila na hřebík.

Ten náhle povolil, vylétl a při dopadu na zem vydal zvuk, který se v tichu rozlehl jako rána kladivem. Cate skočila zpět na postel a snažila se nehybně ležet a zhluboka dýchat, ale přitom se znatelně chvěla.

Nikdo však nepřišel, a tak ji po chvilce zaplavily úlevné slzy.

Ruce měla opět zpoceně, hned se ale pustila do páčení druhého hřebíku. Ten si strčila do kapsy a otřela si bolavé prsty. Pak otočila zámkem okna a nepatrně ho vysunula, což zase vydalo hlasitý zvuk. Nikdo se neobjevil, a tak ho otevřela víc a po chvíli už dokázala prostrčit hlavu ven a nadechnout se chladného nočního vzduchu.

Okno bylo příliš vysoko na to, aby jen tak seskočila.

Chvíli naslouchala, jestli nezaslechne oceán, auta nebo lidské hlasy. Slyšela však jen vítr a v dálce vytí kojota a houkání sovy.

Žádný strom nebyl dost blízko, aby dosáhla na větev. Neviděla ani parapet nebo ocelovou treláž, po níž by sešplhala. Jenže ona musí vylézt a utéct. Musí vyhledat pomoc.

Začala tedy svazovat prostěradla. Nejdřív se je pokusila roztrhat, ale na to neměla dost síly. Svázala je tedy k sobě, jak nejpevněji dokázala, a přidala i povlak polštáře.

Jediné, k čemu mohla látku připevnit, byl sloupek postele. Napadlo ji, že ji spustí dolů, podobně jako princezna Rapunzel svůj dlouhý cop. Však ona se z té zakleté věže dostane.

Z nervozity se jí opět chtělo na záchod, ale ovládla se, zařala zuby a omotala prostěradlo kolem sloupku.

Když náhle uslyšela auto, stáhl se jí žaludek. Jestli jí teď jeden z nich načape, bude konec. Měla raději počkat.

Jako v pasti nemohla dělat už nic, než tiše sedět na zemi a představovat si, jak se otvírají dveře. Pak masky, zbraň a zložené prsty.

Stočila se na zemi do klubíčka a zavřela oči.

Venku se opět ozvaly hlasy. Kdyby ti dva zvedli hlavu, všimli by si, že je okno otevřené?

Jeden – znovu ten vlkodlak – řekl: „Ježíši, myslíš, že teď je vhodná chvíle se tak sjet?“

Klaun se zasmál. „Ta nejlepší. Tak co, seženou prachy?“

„Jde to jako po másle. Zvlášť když slyšeli tu nahrávku,“ odpověděl vlk a oba zašli do domu.

Cate byla tak vyděšená, že už se ani nesnažila chovat co nejtišeji. Donesla svázané povlečení k oknu a vyhodila jeden konec ven. Ihned pochopila, že provizorní lano je příliš krátké, a pomyslela na ručníky v koupelně.

Jenže ti dva mohli každou chvíli přijít, a tak se vysoukala z okna a sevřela v ruce prostěradlo. Ruce jí bezděčně proklouzly, až málem vyděšeně vyjekla. Sevřela tedy látku co nejsilněji a začala se spouštět dolů.

Uviděla světlo z oken v prvním patře. Kdyby se teď podívali ven, všimli by si bílého prostěradla a chytili by ji. Možná by ji vážně zastřelili, a ona nechtěla umřít.

„Prosím, prosím, prosím.“

Instinktivně obtočila nohy kolem prostěradla a posunula se až na jeho konec. To už viděla rozsvíceným oknem dovnitř. Byla tam velká kuchyň – nerezová ocel, pracovní pult jako z hnědého kamene a světle zelené stěny.

Cate zavřela oči, pustila se a pak padala.

Zabolelo to. Musela potlačit další výkřik, když se uhodila. Podvrkla si kotník, narazila si loket, ale nezastavila se.

Rozběhla se mezi stromy, protože věřila, že v lese ji tak snadno nenajdou.

A když to dokázala, pádila dál.

Aidan vklouzl do ložnice. Vyčerpaný až k smrti zůstal stát u okna. Jeho malá holčička je tam někde venku. Sama a k smrti vystrašená. Bože dobrý, nedovol, aby jí ublížili.

„Já nespím,“ ozvala se Charlotte a posadila se na posteli. „Vzala jsem si jen půl tablety, abych se trochu uklidnila. Omlouvám se, Aidane, že jsem tak vyváděla. Já vím, že to ničemu nepomůže, a Catey zvlášť. Jenže mám takový strach...“

Přešel k lůžku, posadil se a vzal ženu za ruku. „Volal znova.“ Charlotte se sykově nadechla a stiskla mu ruku pevněji. „Caitlyn.“

Nemohl jí říct, že požadoval, aby mu ji dali k telefonu, a místo toho slyšel, jak jeho dcerka zoufale volá svého tátu.

„Nemají důvod jí ubližovat. Spíš dost důvodů, aby to nedělali.“ Deset milionů důvodů, pomyslel si.

„A co teda řekl? Pustí ji, až dostanou peníze? Seženeme je?“

„Chce ty prachy do zítřejší půlnoci, ještě neřekl kde a jak. Zavolá. Táta s babičkou je shánějí. Prý až dostane peníze, dovíme se, kde si Cate můžeme vyzvednout.“

„Dostaneme ji zpátky, Aidane!“ Objala ho a zahoupala s ním. „A až bude zase v bezpečí, až bude s námi, odjedeme a už se sem nikdy nevrátíme.“

„Charlotto...“

„Ne! Nikdy se nevrátím do domu, kde se něco tak strašného přihodilo. A Nina musí pryč. Tu už bych nesnesla.“ Charlotte se odtáhla, v očích měla slzy a tvářila se zuřivě. „Celou dobu tady ležím a představuju si, jak je naše holčička někde zavřená, jak se bojí a volá mě. A Nina? V lepším případě jen zanedbala svoje povinnosti, ale v tom horším? Co když s tím má něco společného, Aidane.“

„Bože můj, vždyť Nina má Cate přece moc ráda. Spíš to musel udělat někdo z najatého personálu. Nebo někdo, kdo se za číšníka jen přestrojil. Musel mít auto – nějakou dodávku nebo truck, aby ji dostal ven. Všechno pečlivě naplánoval.“

Z Charlottiných jasně modrých očí začaly stékat slzy. „Nebo klidně někdo z rodiny. I přítel. Přece by neodešla s někým, koho neznala.“

„Tomu nevěřím.“

„To je teď jedno,“ mávla Charlotte rukou. „Hlavně ať je co nejdřív zpátky. Nic jiného mě nezajímá.“

„Musíme přece zjistit, kdo to udělal. Kdybychom to oznámili policii...“

„Ne, to ne! Jsou ti snad peníze milejší než naše holčička?“

Musí jí to odpustit, říkal si Aidan v duchu. Je už na pohled ztrhaná a nešťastná, nakonec jí takové řeči jistě odpustí.

„Ty víš, že to tak není. Víím, jak se musíš cítit, ale tohle už neříkej.“

„Tak přestaň mluvit o policii, když bys ji tím mohl připravit o život! Chci svoje dítě dostat bezpečně domů. Tady to ale bezpečné není, když je tu Nina.“

Aidan si všiml, že jeho ženě opět hrozí záchvat hysterie, a tak se snažil na ni nezlobit.

„Dobře, promluvíme si o tom později.“

„Bože, já víím, že máš pravdu, Aidane, ale já se tak strašně bojím. Nemůžu na ni přestat myslet, je to hrůza. Panebože,“ položila si hlavu na manželovo rameno, „kde je naše holčička?“

Kapitola 3

Cate běžela, dokud jí stačil dech. Pak se na chvíli posadila, chvěla se a prudce oddechovala. Několikrát upadla, protože do hustého lesa chvílemi nesvítil ani ten bledý měsíc, a měla odřené dlaně a natržené džíny. Bolelo ji koleno i kotník a loket, ale věděla, že nesmí zůstat na jednom místě.

Světla z domu, odkud utekla, už neviděla, což bylo dobře. Jak by ji mohli najít ve tmě?

Horší bylo, že absolutně netušila, kde je. Netušila kam dál a byla jí hrozná zima.

Zaslechla vytí kojotů a sem tam nějaký šramot v listí. Snažila se nemyslet na pumy a medvědy – děda přece říkal, že ti žijí výš v horách a drží se od lidí dál.

Ale jestli je to pravda, to netušila. Ještě nikdy nebyla v noci v lese sama.

Jistě věděla jen to, že musí udržovat stejný směr, aby se nevracela k místu, odkud utekla. Jenže ani tím už si nebyla jistá, protože ze začátku měla takový strach, že nedávala pozor, kam běží.

Zvedla se a dál pokračovala rychlou chůzí. Přece jen slyšela líp, když jí v uších nehvízdal zrychlený dech. Teď spíš uslyší, kdyby za ní někdo utíkal nebo něco běželo.

Byla unavená, tak unavená, že se toužila stočit na zemi do klubička a chvíli spát. Jenže to by ji jistě něco sežralo. Anebo huň – mohla by se probudit zpátky v tom pokoji.

Kde by jí zlámali prsty nebo ji rovnou zastřelili.

Žaludek se jí kroutil hlady a hrdlo stahovalo žízní. Když jí začaly cvakat zuby, netušila, jestli ze strachu nebo zimou.

Možná by si přece jen mohla na moment zdřímnout. Kdyby vylezla na strom a lehla si na širokou větev... Už jí to ani nemyslelo, jak byla prokřehlá a vyčerpaná.

Zastavila se, opřela se o kmen a přiložila tvář na kůru. Kdyby vyšplhala nahoru a probudila se, až vyjde slunce, aspoň by viděla, kde je. Slunce přece vychází na východě a oceán je na západě. Kdyby uviděla oceán, poznala by...

Co vlastně? Pořád by nevěděla, kde je, když netuší, odkud přišla. A za světla by ji ti dva mohli najít.

Ploužila se dál, i když jí hlava padala únavou a sotva vlekla nohy za sebou.

Chvilími jako by ztrácela vědomí, a dokonce se v chůzi pouсмála, když zaslechla nějaký zvuk. Jenže pak zpozorněla a zapslouchala se líp.

Že by šum oceánu? Možná. Promnula si ospalé oči a zírala před sebe.

Náhle zahlédla světlo. Upírala k němu oči a vydala se přímo za ním.

No ano, oceán. Už je slyšet jasněji. Jen aby omylem nepadla z nějakého útesu. I to světélko se ale zdálo silnější.

Po chvíli se stromy rozestoupily a Cate spatřila louku ozářenou měsícem. Širokou travnatou pastvinu a na ní... krávy! To světlo na kraji lesa vycházelo z nějakého domu.

Cate málem naběhla na ostnatý drát, jímž byla pastvina obehnaná.

Trochu se škrábla, když ho podlézala, a natrhla si nový svetr. Vzpomněla si taky, že se jí krávy při filmování v Irsku zdály zblízka mnohem větší, než jak je znala z knížek.

Taky stoupla do kravince a jako správná desetiletá holka vyjekla a ušklíbla se. Otřela si podrážku o travu a dál už raději dávala pozor, kam šlape.

Už rozeznala, že dům je natočený k moři, má několik verand a světlo vychází z přízemí. Všimla si i stodol a kůlen, musel to tedy být nějaký ranč.

Znovu prolezla mezi ostnatými dráty a uviděla dodávku, ucítila hnůj a pach dalších zvířat.

To už se rozběhla k domu. Klopýtla, ale běžela dál. Tam jí pomůžou, určitě budou vědět, jak se dostane zpátky domů. Náhle se zarazila.

Co když půjde taky o zlé lidi? Jak to vlastně pozná? Mohli by to klidně být známí těch, kteří ji unesli. Měla by být opatrná.

Je pozdě, a tak jistě spí. Zkusí se dostat dovnitř, jen aby našla telefon a zavolala na tísňovou linku. Potom se někde schová a počká, až dorazí policie.

Připlížila se k domu a vyšla na velkou přední verandu. Čekala, že dveře budou zamčené, a pocítila nesmírnou úlevu, když koule na dveřích povolila.

Protáhla se dovnitř.

Na okně svítila slabá lampička a v jejím světle uviděla velký pokoj s krbem a schodištěm do patra.

Telefon nezahlédla, a tak pokračovala do kuchyně, kde byl stůl se čtyřmi židlemi a mísou s ovocem a na parapetu stály červené květináče s bylinkami.

Cate popadla jablko a zakousla se do něj. Když ucítila jeho chuť a sladká šťáva jí svlačila hrdlo, měla dojem, že nikdy nic lepšího nejedla. Vedle toasteru na lince konečně spatřila telefon.

Vtom se ale na schodech ozvaly kroky.

V kuchyni se nebylo kde schovat, a tak Cate zaběhla do přílehlé jídelny. Z jablka, které prudce stiskla, jí na ruku steklo trochu šťávy. Rychle se nasoukala do tmavého rohu vedle objemného příborníku.

Když se v kuchyni rozsvítilo, co nejvíc se příkrčila.

Zahlédla mužskou postavu. Ne, byl to ještě kluk. Polonahý, vyšší než ona, se světlými rozčepýřenými vlasy, a namířil si to přímo k lednici.

Kdyby za jiných okolností viděla kluka jen v boxerkách, asi by si ho stydlivě prohlížela.

Tenhle byl dost hubený. Popadl z lednice kuřecí stehno, zakousl se do něj a vytáhl džbáněk s mlékem, ne obvyklý karton z obchodu.

Napil se přímo z něj a odložil ho na linku. Začal si propěvovat, nebo spíš jen pobrukovat něco jako *ba-da-ba-dům* a stáhl utěrku z nějakého koláče.

Otevřel zásuvku, natočil se a náhle ji uviděl skrčenou za dveřmi.

„No teda!“ Když leknutím uskočil, měla šanci utéct. Než se ale stačila zvednout, naklonil hlavu ke straně a vypravil ze sebe: „Hej, to ses ztratila nebo co?“

Udělal několik kroků směrem k ní a Cate se zděšeně příkrčila.

Později měla tisíc příležitostí vzpomínat, jak přesně v tu chvíli zareagoval a co řekl.

Nejdřív se usmál a promluvil na ni přátelsky, jako by se potkali někde v parku nebo v cukrárně. „Jen klid, neboj. Tady ti nikdo neublíží. Asi máš hlad, co? Hele, babička dělá skvělé kuře a ještě ho dost zbylo.“ Na důkaz na ni mávl nakousnutým stehnem.

„Já jsem Dillon. Dillon Cooper. A tohle je náš ranč. Teda ještě máme a babičky.“

Došel až k ní, dřepł si a jeho výraz se změnil. Měl zelené oči, jemnější a méně pronikavé než její děda.

„Bože, to je krev? Kde ses zranila?“

Cate se začala opět třást, ale už ne strachy. Možná spíš proto, že se ho přestala bát. „Upadla jsem a taky se trochu poškrábala o ten drát u krav.“

„To spravíme, ano? Pojď si sednout do kuchyně, dáme do pořádku. Jak se jmenuješ? Já jsem Dillon, jak jsem říkal.“

„Caitlyn. Cate – psáno s C.“

„Pojď si sednout ke stolu, Cate. Ale radši probudím mamku. Ta je bezva, neboj,“ dodal v rychlosti.

„Musím zavolat na devět-jedna-jedna. Hledala jsem telefon, proto jsem šla dovnitř. Nebylo zamčeno.“

„Jasně. Nech mě jen zajít pro mámu. Bože, asi by se zjevila, kdyby sem přijeli poldové, když spí. Vyděsila by se.“

Cate se zachvěla brada. „A mohla bych zavolat taky tátovi?“

„Určitě. Pojď si ale radši nejdřív sednout a dojez si v klidu to jablko, jo? Jdu pro ni.“

„Byli tam zlí chlapi,“ zašeptala Cate a Dillon vytřeštil oči.

„No do hajzlu! Ježíš, neříkej mámě, že jsem řekl ‚do hajzlu‘, jo?“ Natáhl k ní ruku, a tak se ho chytla. „A kde jsou teď?“

„To nevím.“

„Bože můj, neplakej. Už to bude dobré. Jen si tu sedni, přivedu mamku. Hlavně nikam nechod, ano? Pomůžeme ti, slibuju.“

Uvěřila mu, svésila hlavu a přikývla.

Dillon v tu chvíli toužil po mámě jako snad nikdy, a bral schody nahoru po dvou. Najít v kuchyni ztracené děcko se nejdřív zdálo docela *cool*, jenže to by nesmělo vypadat tak vyděšeně a být samá modřina.

Když začala mluvit o policajtech a zlých chlapech, znova užasl. Ale přece jen šlo o malou holku, které někdo nejspíš ublížil.

Vpadl do matčiny ložnice bez zaklepání a zatřásl jí ramenem. „Mami, mami, vzbud se!“

„Proboha, Dillone, co chceš?“

Chtěla ho plácnout po ruce, otočit se a spát dál, ale zatřásl s ní znova. „Musíš vstát, mami. Dole je nějaká malá holka a něco se jí stalo. Chtěla volat policii kvůli nějakým zlým chlapům.“

Julia Cooperová pootevřela oči. „Tobě se zase něco zdálo, vid’?“

„Ne! Přísahám, je tam. Musím se vrátit, aby někam neutekla. Je vystrašená a taky trochu krvácí. Musíš vstát.“

„Krvácí?“ Julia, už plně probuzená, se prudce posadila a shrnula si dlouhé blond vlasy z tváře.

„Pospěš si. Kruci, musím na sebe něco hodit.“

Zaběhl do svého pokoje, kde ze země sebral triko a džíny, které tam večer odhodil, i když to měl zakázané. V běhu se nasoukal do jedné a druhé nohavice a na schodech na sebe hodil mikinu.

Cate stále seděla u stolu, a tak si úlevně vydechl. „Máma už jde. Zajdu zatím pro lékárníčku do spíže. Klidně sněz to kuře, jestli chceš, kousnul jsem si jen jednou.“

Cate se ale polekaně nahrbila, protože zaslechla kroky na schodech.

„To je máma.“

„Dillone Jamesi Coopere, přísahám, že tě roztrhnu, jestli...“ Zarazila se, když spatřila to dítě, a rozmrzelý výraz byl rázem pryč. Stejně jako její syn věděla, jak přistupovat k vylekaným a zraněným bytostem.

„Ahoj, zlato. Já jsem Julia, Dillonova máma. Ukaž se mi, prosím tě. Dillone, podej lékárníčku.“

„Už ji nesu,“ zabručel a sundal ji z police ve spižárně.

„Ještě čistou utěrku, misku s teplou vodou a deku. A zatop tady v krbu.“

Dillon protočil oči, ale poslechl.

„Jak se jmenuješ, děvenko?“

„Caitlyn.“

„Caitlyn, to je hezké. Očistím ti nejdřív ten škrábanec na ruce, ano? Myslím, že na šití to není,“ pokračovala Julia a snažila se usmívat.

Měla v očích zlaté flíčky, ale jinak byly zelené jako oči toho kluka – jako Dillonovy, vzpomněla si Cate.

„A než tě ošetříme, povíš nám, co se stalo? Dillone, naliž Caitlyn trochu toho mléka, než ho schováš.“

„Nechci. Oni mi taky chtěli dát mléko, ale něco v něm bylo. Nebudu pít mléko.“

„No dobře. Tak co třeba...“

Odmlčela se, protože Cate sebou citelně trhla, když se na schodem objevila Maggie Hudsonová. Maggie sešla dolů a naklonila hlavu ke straně. „Říkala jsem si, co je to tu za rámus, a zdá se, že máme návštěvu.“

I ona měla světlé vlasy jako Dillon a jeho maminka, jen snad trochu vyšisované a v nich několik modrých pramenů. Splývaly jí na ramena. Na sobě měla tričko s hlavou kudrnaté holky a nápísem JANIS a k tomu květované pyžamové kalhoty.

„To je moje mamka,“ vysvětlovala Julia a dál Cate čistila škrábance na paži. „Přehoď Cate tu deku přes ramena, Dillone, je vymrzlá.“

„A zatopit by to chtělo,“ přidala se Maggie.

„Vždyť na tom dělám,“ ozval se Dillon rozčileně, ale babička ho cestou ke stolu pohladila po vlasech. „Já jsem Maggie Hudsonová, ale klidně mi říkej babi. Vypadáš jako děvčátko, kterému by se šiklo trochu horké čokolády. Já mám totiž tajný recept.“

Maggie se natáhla k polici pro krabičku Swiss Miss, a pak na Cate zamrkala.

„To je Caitlyn, mami. Právě se nám chystala říct, co se přihodilo. Zvládneš to, Caitlyn?“

„Hráli jsme si na schovávanou v pradědečkově zahradě, protože umřel a byla to vzpomínková akce. Chtěla jsem vylézt na strom, jenže přišel cizí člověk, něčím mě píchnul a potom jsem se probudila někde jinde.“

Cate mluvila překotně, zatímco jí Julia natírala ranky mastí. Maggie zapnula mikrovlnku a Dillon u krbu třeštil oči.

„Měli masky jako zlý klaun a vlkodlak a řekli, že mi přelámou prsty, když nebudu poslouchat. A klaun mi ukázal pistoli,

že mě klidně zastřelí. Ale já jsem nesnědla polévku a nevypila to mléko, co mi přinesli, protože mělo divnou chuť. Zlí lidi dávají do jídla drogy, tak jsem to vylila do záchodu a předstírala jsem, že spím.“

„No, do prdele!“

Julia syna umlčela pouhým pohledem. „To bylo moc chytré, zlatíčko. A ubližovali ti nějak?“

„Porazili mě na zem, když moc rychle otevřeli dveře do pokoje, a klaun mě fakt hodně zatahal za vlasy. Ale pak si mysleli, že tvrdě spím. Když si ten druhý přišel pro talíř, telefonoval a uvěřil tomu. Nechala jsem si ale lžici, protože v oknech byly zatlučené hřebíky. A ten jeden odjel, slyšela jsem, jak si venku povídají, a nějak se mi jedno okno podařilo otevřít. Jenže bylo moc vysoko a nedalo se z něj vyskočit.“

Mikrovlnka cinkla, ale Cate se dál upřeně dívala do Juliiných očí. Jako by se v tom zlatozeleném poli cítila nejbezpečněji.

„Tak jsem svázala prostěradla k sobě, protože nešla roztrhat na kusy. Jenže ten druhý se vrátil a já jsem dostala strašný strach, že když přijdou do toho pokoje a uvidí, co jsem udělala, zlámou mi prsty.“

„Tady už ti nikdo neublíží, děvenko.“ Maggie před ni postavila hrnek s horkou čokoládou.

„Začala jsem teda lézt dolů, ale ruce mi na prostěradle klouzaly. Dole se svítilo a prostěradlo bylo krátké, tak jsem musela skočit. Zvrkla jsem si kotník, ale stejně jsem utekla. Byl tam les, a tak jsem utíkala a utíkala. Taky jsem upadla a natloukla si koleno, ale běžela jsem dál. Jen jsem nevěděla, kde jsem.“

Cate začaly po tvářích téct slzy a Julia jí je jemně stírala.

„Pak jsem uslyšela moře, jen slaboučce, a uviděla světlo. Nechali jste svítit světlo, šla jsem za ním a uviděla krávy a dům s rozsvíceným oknem. Nevěděla jsem, jestli tady taky nežijou zlí lidi, proto jsem se potichu vplížila dovnitř, abych zavolala devět jedna jedna. Jo, a ukradla jsem jablko, protože jsem měla hlad. Nakonec přišel Dillon a uviděl mě.“

„To je ale pekelná historka.“ Maggie vzala Dillonu kolem ramen. „A ty jsi nejstatečnější holka, jakou jsem kdy viděla.“

„Jenže jestli sem ti chlapi přijdou, zastřelí mě a vás taky.“

„Sem se neodvážím.“ Julia ji pohládila po vlasech. „A kde je ten dům, kde sis hrála na schovávanou, to víš?“

Cate přikývla. „Říká se mu Sullivanovo doupe, je to dům mého praděda.“

„Propánajána,“ vydechla Maggie a posadila se. „Ty jsi vnučka Liama Sullivana?“

„Ano. On ale umřel a my jsme tam vzpomínali na jeho život. Vy jste ho znala?“

„Osobně ne, ale jeho filmy mám moc ráda.“

„Tak si to hezky vypij,“ řekla Julia a shrnula Cate z tváře rozčuchané vlasy. „A já za tebe zavolám na tu tísňovou linku, ano?“

„A mohla byste zavolat taky tatínkovi? A říct mu, kde mě najde?“

„Samozřejmě. Znáš číslo? Jestli ne, můžu...“

„Znám.“ Cate ho rychle přeříkala.

„Výborně. Mami, Caitlyn by asi potřebovala něco teplého do žaludku.“

„To rozhodně. Dille, posad se k ní na chvíli, dělej jí společnost, a udělám trochu míchaných vajíček. Nic o půlnoci tak hezky nezahřeje jako míchaná vejce.“

Dillon poslechl. Udělal by to jen proto, že byla host, ale teď se navíc zdála naprosto obdivuhodná.

„Ty sis vyrobila provaz z prostěradel a vylezla oknem, jo?“

„Musela jsem.“

„To by každý nesvedl. Takže tebe unesli a tys je převezla? To je přece super.“

„Mysleli si, že jsem pitomá. To se pozná.“

Dillon se chopil kuřecího stehna, o nějž nejevila zájem, a znovu se do něj zakousl. „To teda nejsi. A to tě drželi v nějakém domě?“

„Asi jo. Někde na samotě, protože venku nebylo vidět nic než stromy a kopce. A byla tam tma. Jen když jsem lezla dolů, měli rozsvíceno v kuchyni – byla taková hezká, ale ne tak jako ta vaše. Já prostě... neumím říct, kde to bylo, a v tom